

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z wniosku Skarbu Państwa - Prezydenta miasta stołecznego Warszawy z udziałem miasta stołecznego Warszawy, K. G., K. K., T. G., M. L., A.O., K. P. i A.S.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestników K. G., K. K., M. L., A. O., K. P. i A. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie
z dnia 18 marca 2021 r., sygn. akt IV Ca 1265/19,

1. **odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
2. **zasądza od skarżących na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 4050,- (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**
3. **zasądza od skarżących na rzecz uczestnika m. st. Warszawy kwotę 2700, - (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną uczestników postępowania K. G., K. K., M. L., A. O., K. P. i A. S. od postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 18 marca 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżących w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności odpowiedzi na pytania: czy do przekształcenia samoistnego posiadania w dzierżenie można stosować zasadę wynikającą z postanowienia Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2017 r., I CSK 587/16, dotyczącą przekształcenia posiadania zależnego w samoistne i odwrotnie, do przekształcenia

dzierżenia w posiadanie samoistne i odwrotnie, czyli obalenia domniemania posiadania samoistnego i ciągłości posiadania poprzez jednoznaczną manifestację posiadacza otoczeniu, że włada on nieruchomością, nie we własnym imieniu, a w imieniu osób, którym przysługuje prawo własności nieruchomości, czy takie działanie przerywa bieg terminu zasiedzenia, tzn. czy jest to wyraz zmiany nastawienia psychicznego posiadacza (*animus*), który może prowadzić do ustalenia, że wyzbył się on woli władania nieruchomością jak właściciel i uznał siebie za zarządcę nieruchomości.

Sformułowane przez skarżących wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Skarżący nie wskazali, z jakimi przepisami prawa wiążą się podniesione przez nich kwestie. Nie przytoczyli ani nie uzasadnili takich argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych. Wyartykułowane przez nich problemy nie mają charakteru abstrakcyjnego i uniwersalnego, lecz są osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i są pytaniem w tej właśnie sprawie. Skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, polemizują z rozstrzygnięciem Sądu drugiej instancji, który stwierdził, że już w 1982 r. została podjęta pierwsza czynność, świadcząca o zamanifestowaniu przez Skarb Państwa w widoczny sposób dla otoczenia, że nie tylko zarządza on nieruchomością, ale uważa ją za swoją własność i podejmuje na niej takie czynności, które przysługują właścicielowi, akcentując, że dla określenia charakteru posiadania nieruchomości przez wnioskodawcę i m.st Warszawa bez znaczenia pozostaje okoliczność, że pracownicy Urzędu Dzielnicy, z którymi rozmawiała K.G., nie kwestionowali jej praw do nieruchomości, czy wręcz podpowiadali jej jakie kroki powinna podjąć celem jej odzyskania, ponieważ świadomość posiadacza odnosząca się do jego uprawnień co do przedmiotu posiadania może być bowiem decydująca przy ocenie dobrej wiary, lecz nie jest kryterium odróżniającym posiadanie samoistne od zależnego. W istocie skarżący kwestionują ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, poczynione przez Sąd Okręgowy, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie ma zatem argumentów wskazujących na konieczność wypracowania reguł dotychczas nieomówionych w orzecznictwie i doktrynie.

Nie jest też możliwe na etapie postępowania kasacyjnego powoływanie nowych faktów i dowodów (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Powoływane w skardze kasacyjnej fakty, niemające odzwierciedlenia w ustalonym stanie faktycznym, oraz załączone do skargi kasacyjnej dokumenty nie mogą zatem być wzięte pod uwagę na tym etapie postępowania.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.

[as]